

fuit. Ille majoribus reverentiam, minoribus comitatem, dubijs consilium, omnibus innocentiam declarabat. In aliena ingenia sic æquus fuit, ut interdum supra æquum. In Academiâ Musas humaniores fermè jacentes erexit, languentes roboravit, & optima quæque instituit. Paulò post totum Plautum, mare illud eruditionis, brevi ast perpetuo doctissimoque commentario illustratum, publici juris ac usus fecit. Quo opere totius Europæ parietibus nomen suum inscripsit. Vivet itaque quamdiu nos vivemus: imò vivet quamdiu vigebit & florebit hæc Academia. Certè supra omnem invidiæ nubem positus jam fruitur felicitate, quam quæsit. Meditabatur quoq; editonem Magni Maronis, cui Scaliger soli inter Poëtas, ut DEO, aram ponit; sed tantùm meditabatur. Delitescit enim ad huc domi suæ Maro. Doctrina Taubmani varia fuit in Græcis Latinisque: stylus in utraque prosa & versâ elegans: notitia antiquitatum propè ad miraculum multa. Haud vulgares animæ in poësi eius suavitate, in Criticis iudicium, in Epistolis puritatem sunt admirati. Et quid dicam? Suave multis fuit (non mentior) & ipsum videre & literis adire. Suave est in disitis locis mel & favos gustare: multò magis viros eruditione primos, videre & compellare.

O Saxonia semper hoc nomine felix, quod excellentia ingenia habuisti, fovisti! O felix VViteberga, vel unico Taubmano! Cuius claritas non apud eos solùm, qui nuuc sunt: sed ad posteros quoque diffundetur, quam diu erit nomen literarum. Ah quot Principes, imò quot Academiae illum sibi postularunt! Vbicunque innotuit, se innexuit, manebitque nexus, quam diu erit amoris nexus. Inuenit tamen vir optimus & sanctissimus suos suffenos & Marculos, qui ipsum eminus allatrarunt.